

Ca Dao Kiếm Chồng

Đầu năm có cô bạn phone í a í ới. Tâm sự buồn ới là buồn, vì kể từ khi cô chia tay với chàng, bỗng dưng cuộc đời cô trở nên vắng ngắt lẻ loi lạ lẫm. Tôi mới quen biết cô không lâu, thỉnh thoảng có gặp nhau vài lần. Tôi coi cô như bạn và hình như cô thấy tôi là loại : Down to earth, easy to talk to nên thường phone tôi, kể lể tâm sự đủ mọi thứ trên trời dưới đất. Cô xúi tôi làm mai dùm cho một ông_ mà điều kiện tiên quyết là :”chuyện ấy phải làm ăn khỏe khoản hàng trăm triệu mới được”. Tôi trả lời là tôi chẳng thể bảo đảm mấy chuyện ấy được, vả lại thời nay có thuốc Viagra hơi đâu mà sợ!! Món hàng cô cần, tôi đâu đại thử trước, nên tôi bảo cô: nếu muốn chắc ăn thì cô cứ việc thử trước rồi hẵng quyết định:” em chịu hay hổng chịu” đâu có khó khăn gì.

Đang đầu dây bên kia cô bạn cười rữ rượi, cứ y như bị tôi thọt lét, tôi đoán chắc_hai má cô đang hây hây đỏ ửng và chắc tôi đang làm cô vui vẻ lắm, giòn cọt đủ thứ; nào đòi cần gấp mền da, nào đòi cưới gấp kéo dơi lâu sốt ruột. Hèn chi ca dao thường giễu:

Buồn chẳng muốn nói, gọi chẳng muốn trông

Tưởng sự lấy chồng, tỉnh như con sáo

Tôi làm bầm với chính mình:

_Ồ vậy một mình đâu có sao, tuần rồi nghe Thái Thanh hát hai câu cuối của bài ca dao phổ nhạc Nụ tầm xuân mà não ruột, ví đàn bà có chồng như con cá khôn khổ vì bị mắc câu, nghe quá tội nghiệp:

“Cá cắn câu, biết đâu mà gỡ .

Chim vào lồng, biết thore nào ra”.

Cứ tưởng tượng bọn đàn bà chúng tôi, lấy chồng đau đớn khổ sở y như con cá oằn oại dẫy dụa vì cái miệng nhỏ bé mảnh mai xinh xắn đang bị móc rách toác và cả thân mình đang bị kéo lê lét bởi lưỡi

móc câu to tổ bố của các đức ông chồng nghiệt ngã. Vậy mà trời sinh: chim có cặp, người có đôi, nên đầu:

Cá trong lò, đỏ hoe con mắt

Cá ngoài lò, ngúc ngoắc muốn vô

Chẳng ai muốn sống lủi thủi, ra vào một mình cô quạnh trong cuộc đời buồn tẻ vắng ngắt, mà những vòng tay và tiếng cười hạnh phúc ấm áp của người bạn đời, đã biến mất vào trong quá khứ. Nên khi lẻ loi một mình, thường ai cũng ao ước được có đôi có cặp, để thủ thi tâm sự buồn vui, tựa vai nhau sống cho qua hết kiếp. Ấy vậy mà thế gian, dường như chẳng chứa chút thương xót nào cho họ. Hay phải chăng người Việt ta, thường có máu chế giễu khô hài cao độ, chuyện gì cũng đem ra cười cợt châm biếm được, làm cho có lắm nụ cười chớ đầy nước mắt của người khác :

Chồng chàng như nón không quai

Như thuyền không đáy, như ai không chồng

Gái có chồng, như gông đeo cổ

Gái không chồng, như phản gỗ long đanh

Cô bạn tôi, đã lỡ một một chuyến đò, tuy hơi lớn tuổi, nhưng đáng cô gầy guộc mảnh mai son sè, da trắng mũi cao mắt lớn. Tuy không đẹp lắm, nhưng nếu chịu cố gắng dành thì giờ, tô son điểm phấn, vui lên với cuộc đời, thì chẳng mấy chốc, tôi được mời đi ăn cỗ cưới. Cô lại đàn hay, hát cũng khá, chỉ tội quá hiền lành và rụt rè, đi đâu cũng ngồi một chỗ ngay ngắn, chẳng chàng nào biết cô đang single để mà cua. Tuy không đến nỗi phải giống như bọn con gái tuổi mới lớn, mà ca dao thường dí dỏm:

_ Con gái mười bảy mười ba

Đêm nằm với mẹ, khóc la đòi chồng

_ Con gái mà chẳng lấy chồng

Thiên hạ lấy hết, chồng mông mà gào

Hoặc như bà già trong ca dao, đã bị chế giễu vì không chịu theo thói thường của xã hội phong kiến, trong đó có những lễ giáo, tập tục, đạo đức cổ hủ, chèn ép người phụ nữ một cách khắc nghiệt, buộc họ phải sống trong khuôn khổ đã ấn định của xã hội là: nếu đã bị lỡ thời, thì phải ở vậy, lẻ loi, cô độc cho hết kiếp. Họ quên rằng, phụ nữ cũng là con người, mà con người thường thích sống quần tụ trong một tập thể xã hội, và có quyền được sống tự do và được

hưởng hạnh phúc lứa đôi. Thế nên, cái mồm bạc bẽo vô tội vạ của thế gian, thường lên án, giễu cợt những phụ nữ, dám mạnh mẽ phản kháng đối nghịch với nề nếp, lễ thói, khuôn phép đã trói buộc cuộc đời của họ:

_ Rập rình nước chảy qua đèo

Bà già tấp tễnh mua heo cưới chồng

_ Bà già đi chợ cầu Đông

Xem một quẻ bói lấy chồng lợi chăng

Thầy bói gieo quẻ nói rằng

Lợi thì có lợi nhưng răng không còn

_ Bà già đã bảy mươi tư

Ngồi trong cửa sổ gửi thư kén chồng

Phụ nữ xưa, mấy ai có bản lĩnh, dám vượt qua khúc mắc ngang trái của miệng tiếng, để vùng lên dành lấy hạnh phúc cho đời mình.

- Mai mưa, trưa nắng, chiều nồm

Trời còn luân chuyển, hướng mồm thế gian

- Ngán thay, lưỡi độc đuôi ong

Xui người tan hợp, đứt lòng nghĩa nhân

Chỉ thấy đa số hồng nhan xưa, khóc thân bạc mệnh, tối ngày giam hãm quên lãng đời mình, trong xó xỉnh tù túng của gia tộc và xã hội.

- Minh em, đứng tựa bên cầu

Nhớ thương người cũ, dạ sầu bơ vơ

- Minh em vò võ năm canh

Lẻ loi gối chiếu, lạnh lòng chăn loan

- Một mình, lòng những bơ thờ

Dựa cây, cây ngả, dựa bờ, bờ xiêu

Đó là thời xưa, bây giờ ở Úc, các cô các bà, đã qua rồi những ngày vàng son cao giá của thời” nam thừa nữ thiếu”. Nhưng tuy vậy, trị giá của đàn ông Việt ở Úc cũng chẳng gia tăng, vì các bà thà ở vậy nuôi con, để được tự do thoải mái, đã có chính phủ trợ cấp, cho các bà cuối tuần tha hồ ăn diện cho đẹp để đi khiêu vũ, hội hè hoặc đi bơi với chúng bạn, còn hơn là cứ mãi phải phục dịch chịu đựng đức ông chồng vừa khó tính, lắm đòi hỏi, lại hơi tí là dọa bay về Việt Nam lấy vợ nhí! Ở Việt Nam, miễn là các ông có quốc tịch Úc, cho dù 70 tuổi, răng long tóc bạc, hay đui què sút mẻ, bệnh

nặng sắp xuống lỗ, các cô Việt Nam vẫn cứ lấy, để được xuất cảnh sang Úc. Tôi thấy cô bạn tôi, thời buổi này, cứ ở vậy nuôi con, chắc khá hơn, nên kiếm có thoái thác việc mai mối, nại có ca dao có câu :

Ở đời có bốn chuyện ngu : Làm mai, đứng nợ, gác cu, cầm châu.

Làm mai, được thiên hạ xem là đệ nhất ngu, tôi dù có thiếu thông minh đến đâu, cũng hiểu làm trò mai mối chẳng được lợi gì, mà không chừng còn bị phiền phức lôi thôi, vả lại, tôi đâu biết cô kén chồng theo tiêu chuẩn nào, làm thế nào biết ai hợp lệ mà giới thiệu?

Có cô chỉ cần tình:

_ Yêu nhau chẳng quản cửa nhà

Chuồng chim cũng lấy, chuồng gà cũng theo

_ Yêu nhau chẳng ngại nghèo giàu

Một manh áo rách, bạc đầu vẫn duyên

_ Yêu nhau mọi sự chẳng nề

Một trăm chỗ lệch, cũng kê cho bằng

Có cô chỉ thích chọn chồng vừa có bằng cấp, vừa có địa vị cao trong xã hội, lại kiếm được nhiều tiền:

“Phi cao đẳng, bắt thành phu phụ”.

Nghĩa nôm na là: “Không phải là bác sĩ, khỏi thành chồng vợ”

Hoặc chọn chồng văn hay chữ tốt, viết lách hơn người:

Chả tham nhà ngói tày đình

Tham về ngọn bút rập rình trên tay

Nói vậy, chứ mấy ông nhà báo ở Úc, cứ rên rỉ than thở ngắn dài, lại ưa dọa dẫm:” dân làm báo viết lách bận rộn vất vả, đến nỗi vướng vào nghiệp làm báo, sẽ trở thành mặt xanh nanh vàng” . Dẫu nàng không tham nhà cao cửa rộng, chỉ thích văn hay chữ giỏi, nhưng nếu đức ông chồng dung nhan mặt mũi lúc nào cũng xanh lè như ăn trộm bị bắt quả tang, thì các nàng nhìn thét cũng phải chán!

Có cô chỉ chọn kẻ có tiền, chẳng cần tài năng chức tước gì ráo :

_ Thông ngôn ký lục chẳng màng

Lấy chồng thợ bạc, đeo vàng đỏ tay

_ Trăm năm trăm tuổi, trăm chồng

Hễ ai có bạc, thì bông trên tay

Cũng chẳng ngại tuổi tác chênh lệch

_ Áo dày, chẳng nệ quần thưa

Bảy mươi có của, cũng vừa mười lăm

_ Ông già tóc bạc phơ phơ

Lắm tiền nhiều của, gái tơ động lòng

_ Trời mưa nước chảy qua sân

Em lấy ông lão, qua lần thì thôi

Bao giờ lão móm châu trời

Thì em lại kiếm một người trai tơ

_ Càng già càng dẻo càng dai

Càng gầy chân chững, càng sai chân giường

_ Càng già, càng nhẹ phao câu

Càng lên xuống tiện, càng mau nhịp nhàng(nghi quá, nhờ Viagra chắc!!)

Có cô tuy không thềm bằng cấp, tiền bạc gì của chàng, nhưng nhất định phải là bạc :

“ Đàn anh kẻ cả, Tai to mặt lớn, chuyên: Đè đầu bẻ cổ thiên hạ”

Muốn như vậy, chắc chàng phải có kungfu đầy mình, đánh đấm lẫm liệt hào hùng y như các nhân vật trong phim truyện Hồng Kông, mới làm trái tim các cô khoái chí rung động thật sự. Có cô xem trọng sự khôn ngoan thông thái của chàng, coi sự khôn ngoan của chàng hiếm quý như rồng, cao giá như vàng cốm. Tuy ở đây, ca dao không nói rõ là khôn như thế nào và khôn về lãnh vực gì.

- Phận gái lấy được chồng khôn

Xem bằng cá vượt vũ môn hóa rồng

- Phận gái lấy được chồng khôn

Cũng như vàng cốm mà chôn chân giường

Ở Úc, tuy kiếm người giúp việc nhà, cực kỳ hãn hữu, người Việt dù giàu có đến đâu cũng hiếm người dám thuê mướn người giúp việc nhà. Nhưng các chàng thuộc loại thích quanh quẩn ở trong bếp để “ Đuôi gà cho vợ”, hoặc chỉ để “ sờ đuôi con mèo”. Hoặc siêng làm việc nhà theo kiểu:

Làm trai rửa bát quét nhà

Vợ gọi thì dạ, bầm bà con đây

Chắc cũng không đất khách, nhưng kệt nổi là tôi chẳng biết ai như vậy để giới thiệu cho cô bạn hiền, đang khóc thét vì nỗi cô đơn ám ảnh. Rồi khi đọc câu ca dao:

Bắc thang lên tận ông trời

Bắt ông Nguyệt Lão, đánh mười roi mây

Đánh rồi lại trói gốc cây

Hỏi ông Nguyệt Lão se dây tơ hồng

Nào dây se Bắc, se Đông

Nào dây se vợ, se chồng người ta

Vụng se, tôi phải chồng già

Tôi giận ông, muốn đốt nhà ông đây.

Cô bạn hỡi, tôi không muốn bị đốt nhà cho dù nhà tôi có bảo hiểm
đàng hoàng, nhưng chuyện làm mai cho cô, chắc tôi xin kiếu, cũng
chẳng hẹn dịp khác.